

ใบงานเรื่อง ปัญหาสุขภาพของเด็กไทย หน่วยที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง การโต้แย้งอย่างสร้างสรรค์
รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

คำชี้แจง อ่านบทความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น

เรื่อง ปัญหาสุขภาพของเด็กไทย

พญ.ลลิตา วีระศิริ

เมื่อทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป สุขภาพเด็กสมัยนี้จึงไม่เหมือนกับเด็กรุ่นก่อน จะลองแบ่งกลุ่มของเด็กเพื่อนำเสนอปัญหาสุขภาพของเด็ก ดังนี้

กลุ่มตุ้ยอ้วน เด็กกลุ่มนี้รูปร่างใหญ่ ส่วนมากมีน้ำหนักมาก กลายเป็นคนจ้ำม่ำ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนอาจจะเห็นว่าเด็กอ้วนนั้นน่ารัก และมักจะภูมิใจที่พ่อแม่เด็กไปซังน้ำหนัก วัดส่วนสูงแล้วพบว่าตัวเลขออกมาเกินมาตรฐาน หลงคิดว่าตัวเองเลี้ยงลูกหลานมาดี

กลุ่มซีมูกไหล เด็กกลุ่มนี้มีอาการแพ้อากาศ พออากาศเปลี่ยน อุณหภูมิเย็นลง ฝนตก เข้าห้องแอร์ หน่อย ก็เกิดอาการฟุ่ฟิต คัดจมูก น้ำมูกไหล บางคนมีผื่นแพ้ด้วย ต้องกินยาทั้งปี แต่ก็แก้ปัญหาได้แค่ทุเลาอาการลง ไม่หายขาด

กลุ่มผิวยาว เด็กกลุ่มนี้มีอาการของภูมิแพ้ของผิวหนัง ผิวยาวเคืองง่าย มีจุดกระดำกระด่างมีตุ่มขึ้นบนผิวหนังเป็นประจำ บางคนถูกหาว่าแพ้ น้ำลายยุง บางคนเป็นลมพิษคันคะเยอ ไปไหนก็เกาอีก ๆ ทำให้เสียบุคลิก บางคนมีผิวงูร่า นัยบแห้ง ผิวที่มีปัญหาจะบดบังผิวอ่อนนุ่มของเด็ก ๆ ไปจนหมด

ลองสำรวจเด็ก ๒ กลุ่มหลังนี้ดู เด็กมักจะไม่ได้กินนมแม่ แต่กินนมวัวมาตั้งแต่เล็ก กินผลิตภัณฑ์จากนมวัวแล้วแพ้โปรตีนจากนมวัวนั่นแหละวิธีแก้ปัญหาของเด็กกลุ่มนี้จึงน่าจะอยู่ที่งดนมวัวและผลิตภัณฑ์จากนมวัวอย่างเด็ดขาด แล้วอาการของภูมิแพ้ ทั้งอาการแพ้อากาศ และผื่นแพ้จะค่อย ๆ หายไปเอง

กลุ่มก้อกวน เด็กกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มเด็กดื้อ เด็กขบถเกินกว่าเหตุ ก้าวร้าว อยู่นิ่งไม่ได้ อยู่ที่ไหนก็จะเกิดความโกลาหลวุ่นวายไปหมดอาจจะเรียกได้ว่าสมาธิสั้น โดยมากจะเรียนหนังสือไม่ได้เดินวนรอบโรงเรียนทั้งวัน ขอบแกล้งเพื่อนแหย่คนโน้นทีคนนี้ทีจนห้องเรียนไม่เป็นอันต้องทำอะไร ครูก็อดทนาระอาใจจนอยากให้ชั้นชั้นไปเร็ว ๆ

ที่จริงอาการนี้เกิดขึ้นเพราะเด็กกลุ่มนี้กินน้ำตาลหวาน ๆ เป็นปริมาณมาก แต่ที่แท้การเผาผลาญน้ำตาล ในร่างกายต้องใช้วิตามินบีปริมาณมาก เมื่อสมองของเด็กถูกแย่งวิตามินบีไปใช้สมองจะขาดสื่อประสาท แล้วจะให้เด็กควบคุมตัวเองได้อย่างไรวิธีแก้จึงอยู่ที่น่าจะงดน้ำตาลและของหวานทั้งหมดทั้งหมดหากอยากกินอะไรหวานบ้างก็ควรใช้ผลไม้แทน

กลุ่มหวานมัน เด็กกลุ่มนี้นิยมกินอาหาร กินขนมที่มีรสหวานจัดได้รับไขมันจากอาหารสูงมาก กินนมวัววันละหลาย ๆ แก้ว บางคนกินนมแทนน้ำด้วยซ้ำด้วยความเข้าใจผิด กินเนย กินครีม กินข้าวขาหมู ข้าวมันไก่ นิยมกินขนมหวาน ๆ มัน ๆ เช่น ข้าวเหนียวมะม่วง ลอดช่องน้ำกะทิจนไขมันที่ได้จากอาหาร

การกินล้นเกิน มากเกินกว่าร่างกายจะใช้ได้หมด ทำให้มีคอเลสเตอรอลในเลือดสูงตั้งแต่เด็ก ๆ บางคนเป็นตั้งแต่อยู่ชั้นอนุบาลด้วยซ้ำ หากปรับเปลี่ยนอาหาร ลดไขมันลง ให้เด็กออกกำลังกายกลางแจ้งมากขึ้น ก็จะแก้ปัญหานี้ได้

กลุ่มฟันผุ เด็กกลุ่มนี้มีฟันผุ เพราะชอบกินขนมกรุบกรอบ กินอาหารขยะเป็นประจำทำให้เศษแป้ง เศษน้ำตาลติดฟันเป็นอาหารของแบคทีเรีย หรือแมงกินฟัน ทำให้เคลือบฟันไม่แข็งแรงแถมเจ้าตัวยังแปรงฟันไม่เป็น แปรงฟันไม่ถูกวิธี บางคนชี้เกี้ยวแปรงฟันเสียอีกก็เลยเกิดรูขึ้นมาในฟันเป็นสีดำ ๆ ไม่น่าดูแถมบางครั้งยังเป็นสาเหตุของอาการปวดฟันด้วย

อ่านจบแล้ว ลองหันมามองดูลูกหลานที่บ้านดูซิว่ามีปัญหาสุขภาพอย่างไรบ้าง หากเด็ก ๆ ไม่มีปัญหาอะไรเลย นั้นแปลว่าคุณดูแลเขาอย่างดี

แต่ถ้าไม่ใช่ คงถึงเวลาที่จะต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วกระมัง เริ่มจากการปรับอาหารการกินและส่งเสริมให้เขาออกกำลังกายนั่นเอง เป็นหนทางที่ถูกต้อง

(ที่มา : <http://www.kwanruen.com/health.php?mid=4&sub=2&isold> kwanruen Magazine Date : วันจันทร์ที่ 25 มกราคม 2553)

๑. สรุปใจความสำคัญของบทความนี้สั้นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

๒. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรกับบทความนี้

.....

.....

.....

.....

.....

ใบงานเรื่อง ปัญหาสุขภาพของเด็กไทย หน่วยที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง การโต้แย้งอย่างสร้างสรรค์
รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

คำชี้แจง อ่านบทความต่อไปนี้ แล้วตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น

เรื่อง ปัญหาสุขภาพของเด็กไทย

พญ.ลลิตา วีระศิริ

เมื่อทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป สุขภาพเด็กสมัยนี้จึงไม่เหมือนกับเด็กรุ่นก่อน จะลองแบ่งกลุ่มของเด็กเพื่อนำเสนอปัญหาสุขภาพของเด็ก ดังนี้

กลุ่มตุ้ยอ้วน เด็กกลุ่มนี้รูปร่างใหญ่ ส่วนมากมีน้ำหนักมาก กลายเป็นคนจ้ำม่ำ ซึ่งผู้ใหญ่บางคนอาจจะเห็นว่าเด็กอ้วนนั้นน่ารัก และมักจะภูมิใจที่พ่อแม่เด็กไปซังน้ำหนัก วัดส่วนสูงแล้วพบว่าตัวเลขออกมาเกินมาตรฐาน หลงคิดว่าตัวเองเลี้ยงลูกหลานมาดี

กลุ่มซีมีกไหล เด็กกลุ่มนี้มีอาการแพ้อากาศ พออากาศเปลี่ยน อุณหภูมิเย็นลง ฝนตก เข้าห้องแอร์ หน่อย ก็เกิดอาการฟุ่ฟิต คัดจมูก น้ำมูกไหล บางคนมีผื่นแพ้ด้วย ต้องกินยาทั้งปี แต่ก็แก้ปัญหาได้แค่ทุเลาอาการลง ไม่หายขาด

กลุ่มผิวยาว เด็กกลุ่มนี้มีอาการของภูมิแพ้ของผิวหนัง ผิวยาวเคืองง่าย มีจุดกระดำกระด่างมีตุ่มขึ้นบนผิวหนังเป็นประจำ บางคนถูกหาว่าแพ้ น้ำลายยุง บางคนเป็นลมพิษคันคะเยอ ไปไหนก็เกาอีก ๆ ทำให้เสียบุคลิก บางคนมีผิวงู ร้ายบาง ผิวยาวที่มีปัญหาจะบดบังผิวอ่อนนุ่มของเด็ก ๆ ไปจนหมด

ลองสำรวจเด็ก ๒ กลุ่มหลังนี้ดู เด็กมักจะไม่ได้กินนมแม่ แต่กินนมวัวมาตั้งแต่เล็ก กินผลิตภัณฑ์จากนมวัวแล้วแพ้โปรตีนจากนมวัวนั้นแหละวิธีแก้ปัญหาของเด็กกลุ่มนี้จึงน่าจะอยู่ที่งดนมวัวและผลิตภัณฑ์จากนมวัวอย่างเด็ดขาด แล้วอาการของภูมิแพ้ ทั้งอาการแพ้อากาศ และผื่นแพ้จะค่อย ๆ หายไปเอง

กลุ่มก้อกวน เด็กกลุ่มนี้จัดอยู่ในกลุ่มเด็กดื้อ เด็กขบถเกินกว่าเหตุ ก้าวร้าว อยู่นิ่งไม่ได้ อยู่ที่ไหนก็จะเกิดความโกลาหลวุ่นวายไปหมดอาจจะเรียกได้ว่าสมาธิสั้น โดยมากจะเรียนหนังสือไม่ได้เดินวนรอบโรงเรียนทั้งวัน ขอบแกล้งเพื่อนแหย่คนโน้นทีคนนี้ทีจนห้องเรียนไม่เป็นอันต้องทำอะไร ครูก็อดทนาระอาใจจนอยากให้ชั้นชั้นไปเร็ว ๆ

ที่จริงอาการนี้เกิดขึ้นเพราะเด็กกลุ่มนี้กินน้ำตาลหวาน ๆ เป็นปริมาณมาก แต่ที่แท้การเผาผลาญน้ำตาล ในร่างกายต้องใช้วิตามินบีปริมาณมาก เมื่อสมองของเด็กถูกแย่งวิตามินบีไปใช้สมองจะขาดสื่อประสาท แล้วจะให้เด็กควบคุมตัวเองได้อย่างไรวิธีแก้จึงอยู่ที่น่าจะงดน้ำตาลและของหวานทั้งหมดทั้งหมดหากอยากกินอะไรหวานบ้างก็ควรใช้ผลไม้แทน

กลุ่มหวานมัน เด็กกลุ่มนี้นิยมกินอาหาร กินขนมที่มีรสหวานจัดได้รับไขมันจากอาหารสูงมาก กินนมวัววันละหลาย ๆ แก้ว บางคนกินนมแทนน้ำด้วยซ้ำด้วยความเข้าใจผิด กินเนย กินครีม กินข้าวขาหมู ข้าวมันไก่ นิยมกินขนมหวาน ๆ มัน ๆ เช่น ข้าวเหนียวมะม่วง ลอดช่องน้ำกะทิจนไขมันที่ได้จากอาหาร

การกินล้นเกิน มากเกินกว่าร่างกายจะใช้ได้หมด ทำให้มีคอเลสเตอรอลในเลือดสูงตั้งแต่เด็ก ๆ บางคนเป็นตั้งแต่อยู่ชั้นอนุบาลด้วยซ้ำ หากปรับเปลี่ยนอาหาร ลดไขมันลง ให้เด็กออกกำลังกายกลางแจ้งมากขึ้น ก็จะแก้ปัญหานี้ได้

กลุ่มฟันผุ เด็กกลุ่มนี้มีฟันผุ เพราะชอบกินขนมกรุบกรอบ กินอาหารขยะเป็นประจำทำให้เศษแป้ง เศษน้ำตาลติดฟันเป็นอาหารของแบคทีเรีย หรือแมงกินฟัน ทำให้เคลือบฟันไม่แข็งแรงแถมเจ้าตัวยังแปรงฟันไม่เป็น แปรงฟันไม่ถูกวิธี บางคนชี้เกี้ยวแปรงฟันเสียอีกก็เลยเกิดรูขึ้นมาในฟันเป็นสีดำ ๆ ไม่น่าดูแถมบางครั้งยังเป็นสาเหตุของอาการปวดฟันด้วย

อ่านจบแล้ว ลองหันมามองดูลูกหลานที่บ้านดูซิว่ามีปัญหาสุขภาพอย่างไรบ้าง หากเด็ก ๆ ไม่มีปัญหาอะไรเลย นั้นแปลว่าคุณดูแลเขาอย่างดี

แต่ถ้าไม่ใช่ คงถึงเวลาที่จะต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วกระมัง เริ่มจากการปรับอาหารการกินและส่งเสริมให้เขาออกกำลังกายนั่นเอง เป็นหนทางที่ถูกต้อง

(ที่มา : <http://www.kwanruen.com/health.php?mid=4&sub=2&isold> kwanruen Magazine Date : วันจันทร์ที่ 25 มกราคม 2553)

๑. สรุปใจความสำคัญของบทความนี้สั้นๆ

.....

.....

.....

.....

.....

๒. นักเรียนมีความคิดเห็นอย่างไรกับบทความนี้

.....

.....

.....

.....

.....

ใบความรู้ เรื่อง หลักการเขียนเรื่องสั้น หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒

หลักการการเขียนเรื่องสั้น

เรื่องสั้นเป็นการประพันธ์ที่แต่งให้ตีได้ยาก แต่ถ้าได้พยายามศึกษากฎเกณฑ์การแต่งโดยการอ่านเรื่องสั้นที่ดีมาก ๆ และพยายามฝึกหัดแต่งอยู่เสมอ ก็อาจประสบความสำเร็จในการแต่งเรื่องสั้นได้ หลักการแต่งเรื่องสั้นโดยทั่วไป มีดังนี้

1. การวางโครงเรื่อง โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันไปอย่างมีเหตุผลโครงเรื่องที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1.1 มีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับตัวละครในเรื่อง

1.2 มีข้อขัดแย้งหรือปัญหาที่น่าสนใจ อาจเป็นข้อขัดแย้งหรือปัญหาระหว่างตัวละครด้วยกันหรือตัวละครกับสิ่งแวดล้อม หรือความรู้สึกขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตัวละครเองถ้าโครงเรื่องขาดข้อขัดแย้งหรือปัญหาดังกล่าวก็จะจืดชืดไม่ชวนสนใจ การสร้างปมเรื่องมีหลายชนิด เช่น

1.2.1 ความขัดแย้งกับตัวเอง

1.2.2 ความขัดแย้งกับคนอื่น

1.2.3 ความขัดแย้งกับสังคม

1.2.4 ความขัดแย้งกับธรรมชาติ

1.3 มีการขมวดปมเพื่อเร้าความกระวนกระวายใจใคร่รู้เรื่องต่อไปเป็นตอน ๆ แล้วจึงคลายปมนั้น ๆ ในภายหลัง

1.4 มีความสมจริงจริง คือ เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผล มีน้ำหนักชวนให้เห็นเป็นจริงเป็นจังเหตุการณ์บางอย่างถึงแม้จะเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง แต่เป็นเรื่องบังเอิญตามธรรมดาที่ไม่ควรนำมาใช้ เช่น คนกำลังขาดเงิน พยายามหาเงินทุกวิถีทาง

ก็หาไม่ได้ ในที่สุดปรากฏว่าสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ซื้อไว้เกิดถูกรางวัล

2. การเปิดเรื่อง เรื่องสั้นไม่ควรเปิดเรื่องให้อืดอาดยืดยาว มีวิธีเปิดเรื่องดังนี้

2.1. เปิดเรื่องโดยให้ตัวละครพูดกัน

2.2. โดยการบรรยายตัวละคร

2.3. โดยการวางฉากและการบรรยายตัวละครประกอบ

2.4. โดยการบรรยายพฤติกรรมและตัวละคร

2.5. เปิดเรื่องโดยขมวดแนวคิด วิธีเปิดไม่บังคับตายตัวตามแต่ผู้เขียน

3. การดำเนินเรื่อง อาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้

3.1 ดำเนินเรื่องตามระยะเวลา เริ่มจากเหตุการณ์ที่เกิดก่อนไปสู่เหตุการณ์ที่เกิดหลังหรือเริ่มตามช่วงวัย เช่น วัยทารก วัยรุ่น วัยผู้ใหญ่ วัยชรา

3.2 ดำเนินเรื่องย้อนต้น คือ เริ่มจากเหตุการณ์ ตอนท้ายก่อนจึงย้อนกลับไปยังเหตุการณ์ตอนต้นแล้วเดินเรื่องต่อมาตามลำดับจนจบ

3.3 ดำเนินเรื่องสลับกัน คือ เริ่มตอนใดตอนหนึ่งก่อนก็ได้ เช่น เริ่มจากเหตุการณ์ที่เกิดก่อนไปสู่เหตุการณ์ที่เกิดหลัง แล้วย้อนไปยังเหตุการณ์ที่เกิดก่อนอีก หรือเริ่มจากเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่สลับไปมา

4. การบรรยายเรื่อง อาจใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนี้

4.1 ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องเอง โดยจัดให้ตัวละครแต่ละตัวแสดงบทบาทต่าง ๆ ออกมา

4.2 ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง อาจเป็นตัวเอกหรือไม่ก็ได้เป็นผู้เล่าเรื่องของตนเอง โดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวเองว่า ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า ฯลฯ

4.3 ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเป็นผู้เล่า โดยสมมติว่าตัวละครนั้นได้อยู่ร่วมในเหตุการณ์หรือร่วมรู้เรื่องต่างๆ ด้วย โดยใช้สรรพนามแทนตัวละครอื่นแต่ละตัวเป็นบุรุษที่ 3 เช่น เขา ท่าน คุณ

5. **ตัวละคร** เรื่องสั้นจะต้องมีตัวละคร คือผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ หรือทำให้เหตุการณ์เกิดขึ้นตัวละครอาจเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ ตัวละครซึ่งมีบทบาทสำคัญหรือเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดเรียกว่า **ตัวละครเอก** ตัวละครซึ่งมีบทบาทรองลงไป เรียกว่า **ตัวละครประกอบ** เรื่องสั้นอาจมีตัวละครเอกเพียงอย่างเดียวไม่มีตัวละครประกอบก็ได้ **ตัวละครที่ดีคือ มีบุคลิกเด่นชัด มีชีวิตจิตใจ** มีลักษณะดังนี้

5.1 มีลักษณะอย่างปุถุชนทั่วไป ไม่ดีหรือเลวจนเกินไป

5.2 มีความรู้สึกนึกคิด เช่น รัก โกรธ โลภ หลง เช่นเดียวกับบุคคลธรรมดา

5.3 มีการกระทำหรือการแสดงออกสอดคล้องกับนิสัยใจคอของตนเสมอต้นเสมอปลาย คือเป็นบุคคลมีบุคลิกลักษณะอย่างไรก็เป็นเช่นนั้นตลอดเรื่อง การเปลี่ยนแปลงลักษณะของตัวละครก็ต้องเป็นไปตามเหตุการณ์แวดล้อม มิใช่เป็นไปโดยปราศจากเหตุผล

6. **บทสนทนา** คือ คำพูดของตัวละคร อาจเป็นการพูดกับตัวละครด้วยกันหรือพูดกับตัวเองทำนองรำพึง บทสนทนา มีความจำเป็นแก่เรื่องสั้น บทสนทนาที่ดีมีลักษณะ ดังนี้

6.1 แสดงลักษณะนิสัยใจคอของตัวละคร

6.2 มีความสมจริงตามฐานะและบทบาทของตัวละคร

6.3 ช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายตรง ๆ หรือ เสริมการบรรยายเรื่อง

6.4 ช่วยให้เรื่องเข้มข้นมีชีวิตมีชีวา

7. **ข้อคิดอันเป็นแก่นของเรื่อง** ควรมีลักษณะเป็นแก่นสาร แสดงถึงสภาพที่แท้จริงของชีวิตช่วยให้เกิดความรู้ความเข้าใจชีวิตยิ่งขึ้น

8. **ฉาก** เป็นสถานที่หรือสิ่งแวดล้อม รวมทั้งบรรยากาศต่างๆที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวเรื่อง

8.1 เลือกฉากให้เหมาะสมกับเรื่อง และดำเนินเรื่องตามบรรยากาศที่ถูกต้อง

8.2 ผู้เขียนต้องเขียนฉากที่ตนรู้จักดีที่สุด เพราะจะได้ภาพที่แจ่มชัด

9. การปิดเรื่อง (Conclusion) การปิดเรื่องที่ดี ควรทำให้ผู้อ่านประทับใจ มีอะไรค้างอยู่ในความคิด หรือจินตนาการ ทำให้อยากอ่านซ้ำไม่รู้สึกรำคาญ การปิดเรื่องอาจปิดด้วยประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

9.1 ปิดเรื่องแบบมีความสุข สามารถเอาชนะอุปสรรค และประสบผลสำเร็จตามความต้องการ

9.2 ปิดเรื่องแบบเศร้า ซึ่งประสบความล้มเหลว ผิดหวัง ล้มละลาย สูญหาย หรือพลัดพรากจากกัน

9.3 ปิดเรื่อง ในลักษณะความสมจริง โดยยึดเหตุและผลตามสามัญสำนึก และลำดับขั้นของเหตุการณ์ตามสภาพความจริง ลักษณะนี้ไม่จำเป็นต้องปิดเรื่องสามารถจบเรื่องได้ทันที

ที่มา: หลักการเขียนเรื่องสั้น จาก <https://sites.google.com/a/skburana.ac.th/baeb-fuk-kar-kheiyn-phrrnna/kar-kheiyn-reuxng-san>

ใบงาน เรื่อง การตีความและประเมินค่า (แปรรูปวรรณกรรม) หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๖๒

ชื่อ - นามสกุลผู้ประเมิน.....ชั้น ม.๓ เลขที่.....

ประเมินผลงานกลุ่ม.....เรื่อง.....

การตีความ

๑. ตัวละครมีใครบ้าง

ตอบ.....

๒. ตัวละครแต่ละตัวมีพฤติกรรมอย่างไร

ตอบ.....

๓. เรื่องนี้สะท้อนอะไรบ้าง จงอธิบาย

ตอบ.....

.....

.....

๔. เรื่องนี้ให้อารมณ์ ความรู้สึกอย่างไร

ตอบ.....

.....

.....

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
๑. การวางโครงเรื่อง	๓	
๒. การเปิดเรื่อง	๒	
๓. การดำเนินเรื่อง	๓	
๔. การบรรยายเรื่อง	๓	
๕. ตัวละคร	๒	
๖. บทสนทนา	๒	
๗. ข้อคิดอันเป็นแก่นของเรื่อง	๓	
๘. การปิดเรื่อง	๒	
รวม	๒๐	

ใบความรู้เรื่อง ระดับภาษา หน่วยที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๕ เรื่อง การเขียนให้ถูกต้องตามระดับภาษา
รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

ระดับของภาษา

การใช้ภาษาขึ้นอยู่กับกาลเทศะ สถานการณ์ สภาวะแวดล้อม และสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ซึ่งอาจแบ่งเป็นระดับต่าง ๆ ได้หลายลักษณะ ที่สำคัญแบ่งได้เป็น ๕ ระดับคือ

๑. ระดับพิธีการ ใช้สื่อสารกันในที่ประชุมที่จัดขึ้นอย่างเป็นทางการ ได้แก่ การประชุมรัฐสภา การกล่าวอวยพร การกล่าวต้อนรับ การกล่าวรายงานในที่ประชุมปริญญญาบัตร ประกาศนียบัตร การกล่าวสดุดีหรือการกล่าว เพื่อจรรโลงใจให้ประจักษ์ในคุณความดี การกล่าวปิดพิธี เป็นต้น ผู้ส่งสารระดับนี้มักเป็นคนสำคัญหรือมีตำแหน่งสูง ผู้รับสารมักอยู่ในวงการเดียวกันหรือเป็นกลุ่มคนส่วนใหญ่ สัมพันธภาพระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสารมีต่อกันอย่างเป็นทางการ ส่วนใหญ่ผู้ส่งสารเป็นผู้กล่าวฝ่ายเดียว ไม่มีการโต้ตอบ ผู้กล่าวมักต้องเตรียมบทหรือวาทีพนธ์มาล่วงหน้าและมักนำเสนอด้วยการอ่านต่อหน้าที่ประชุม

๒. ภาษาระดับทางการ ใช้บรรยายหรืออภิปรายอย่างเป็นทางการในที่ประชุมหรือใช้ในการเขียนข้อความที่ปรากฏต่อสาธารณชนอย่างเป็นทางการ หนังสือที่ใช้ติดต่อกับทางราชการหรือในวงธุรกิจ ผู้ส่งสารและผู้รับสารมักเป็นบุคคลในวงอาชีพเดียวกัน ภาษาระดับนี้เป็นการสื่อสารให้ได้ผลตามจุดประสงค์โดยยึดหลักประหยัดค่าและเวลาให้มากที่สุด

๓. ภาษาระดับกึ่งทางการ คล้ายกับภาษาระดับทางการ แต่ลดความเป็นงานเป็นการลงบ้างเพื่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารซึ่งเป็นบุคคลในกลุ่มเดียวกัน มีการโต้แย้งหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันเป็นระยะ ๆ มักใช้ในการประชุมกลุ่มหรือการอภิปรายกลุ่ม การบรรยายในชั้นเรียน ข่าว บทความในหนังสือพิมพ์ เนื้อหามักเป็นความรู้ทั่วไปในการดำเนินชีวิตประจำวัน กิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการปรึกษาหารือร่วมกัน

๔. ภาษาระดับไม่เป็นทางการ ภาษาระดับนี้มักใช้ในการสนทนาโต้ตอบระหว่างบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ไม่เกิน ๔-๕ คนในสถานที่และกาลเทศะที่ไม่ใช่ส่วนตัว อาจจะเป็นบุคคลที่คุ้นเคยกัน การเขียนจดหมายระหว่างเพื่อน การรายงานข่าวและการเสนอบทความในหนังสือพิมพ์ โดยทั่วไปจะใช้ถ้อยคำสำนวนที่ทำให้รู้สึกคุ้นเคยกันมากกว่าภาษาระดับทางการหรือภาษาที่ใช้กันเฉพาะกลุ่ม เนื้อหาเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไปในการดำเนินชีวิตประจำวัน กิจกรรมต่าง ๆ รวมถึงการปรึกษาหารือร่วมกัน

๕. ภาษาระดับกันเอง ภาษาระดับนี้มักใช้กันในครอบครัวหรือระหว่างเพื่อนสนิท สถานที่ใช้มักเป็นพื้นที่ส่วนตัว เนื้อหาของสารไม่มีขอบเขตจำกัด มักใช้ในการพูดจากัน ไม่นิยมบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้น นวนิยายหรือเรื่องสั้นบางตอนที่ต้องการความเป็นจริง (การแบ่งภาษาดังที่กล่าวมาไม่ได้หมายความว่าแบ่งกันอย่างเด็ดขาด ภาษาระดับหนึ่งอาจเหลื่อมล้ำกับอีกระดับหนึ่งก็ได้)

ข้อควรสังเกตเกี่ยวกับความสละสล้นตามระดับภาษา

- ภาษาที่ใช้ในระดับพิธีการ ระดับทางการและระดับกึ่งทางการ คำสรรพนามที่ใช้แทนตนเอง คำสรรพนามบุรุษที่ ๑ มักใช้ กระผม ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า คำสรรพนามที่ใช้แทนผู้รับสาร (สรรพนามบุรุษที่ ๒) มักใช้ ท่าน ท่านทั้งหลาย

ส่วนภาษาระดับที่ไม่เป็นทางการและระดับกันเอง ผู้ส่งสารจะใช้สรรพนาม ผม ฉันทัน ดิฉัน กัน เรา หนู หรืออาจใช้คำนามแทน เช่น นิด ครู หมอ แม่ พ่อ พี่ ป้า ฯลฯ

๒. คำนาม คำนามหลายคำใช้เฉพาะภาษาระดับกึ่งทางการ ระดับไม่เป็นทางการและระดับกันเอง เท่านั้น หากนำไปใช้เป็นภาษาระดับทางการจะต่างกันออกไป เช่น

โรงจํานำ - สถานธนานุเคราะห์ โรงพัก - สถานีตำรวจ หมู - สุกร
ควาย - กระบือ รถเมล์ - รถประจำทาง เป็นต้น

๓. คำกริยา คำกริยาที่แสดงระดับภาษาต่าง ๆ อย่างเห็นได้ชัด เช่น

ตาย อาจใช้ ถึงแก่กรรม เสีย ล้ม

กิน อาจใช้ รับประทาน บริโภค

๔. คำวิเศษณ์ บางคำใช้คำขยายกริยา มักใช้ในระดับภาษาไม่เป็นทางการและระดับกันเองหรืออาจใช้ในภาษาระดับกึ่งราชการก็ได้ คำวิเศษณ์เหล่านี้มักเป็นคำบอกลักษณะหรือแสดงความรู้สึก เช่น เปรี๊ยะ จืด เย็นเจี๊ยะ วิ่งเต็มเหยียด ฟาดเต็มเหนี่ยว เยอะแยะ

<https://sites.google.com/site/khwamruphasathai/home/10-radab-phasas>

ใบงานเรื่อง ระดับภาษา หน่วยที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๕ เรื่อง การเขียนให้ถูกต้องตามระดับภาษา
รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

จุดประสงค์ เขียนข้อความให้ถูกต้องตามระดับภาษา

คำสั่ง ให้นักเรียนวิเคราะห์ข้อความต่อไปนี้ แล้วเลือกใส่ระดับภาษาให้เหมาะสม

ระดับพิธีการ ระดับทางการ ระดับกึ่งทางการ ระดับไม่เป็นทางการ ระดับกันเอง

๑. “ขอพระบรมเดชานุภาพแห่งสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช จงคุ้มครองประเทศชาติและประชาชนชาวไทยให้ผ่านพ้นภัยพิบัติทั้งปวง อริราชศัตรูภายนอกอย่าล่วงเข้าทำอันตรายได้ ศัตรูหมู่พาลภายในให้วอดวายพ่ายแพ้ภัยตนเอง บันดาลความสุขความมั่นคงให้บังเกิดทั่วมณฑล บันดาลความร่มเย็นแก่อเนกนิกรชนครบคามเขตขอบขัณฑสีมา”

๒. “ช่วงเรียนอยู่ในระดับมัธยม ผู้ที่มีความขยันมุ่งมั่นจะเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ จะไม่สนใจสิ่งแวดล้อมรอบกายทั้งสิ้นยกเว้นสิ่งๆ ที่เขาคิดว่าจะสามารถทำให้เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ชีวิตนักเรียนมัธยมจึงมีแต่ตัว ตัว และตัว ก็หาฉันไม่เล่นกิจกรรมฉันไม่มีเวลาทำและยิ่งห้องสมุด ฉันไม่ทราบว่าจะเข้าไปทำไม เพราะเวลาทั้งหมดจะต้องใช้ท่องตำราอย่างเดียว แล้วก็มักจะประสบความสำเร็จตามที่คิดเสียด้วยคือสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้”

๓. เฮ้ย! ใครเอาหมาตายมาโยนไว้ในวัดวะ เหมือนขายร้ายเลย” อีกคนหนึ่งค้านว่า “ข้าไม่เห็น มีหมานี่หว่า” แหงนหน้าขึ้นทำจมูกย่น “ปู่บุญแกคงทำกับข้าวทิ้งไว้จนบูดเหม็นเน่าละมัง”

๔. “แพทย์หญิงรุ่นพี่นี้หนึ่งเหนียวดีจริง แก่เร็วตายยากกว่าแพทย์ชายถึง ๒ เท่า แพทย์รุ่นนี้ชอบกลที่พญามัจจุราชชอบแพทย์ชายมากกว่า ผิดปกติจริง ๆ แพทย์ชายตายไปแล้ว ๑๒ คน แพทย์หญิงตายไปเพียง ๒ คน”

๕. บทละครไทยเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมไทย บทละครของไทยเป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นทั้งเพื่ออ่านและแสดง รูปแบบที่นิยมกันมาแต่เดิมคือบทละครรำ ต่อมามีการปรับปรุงละครรำให้ทันสมัยขึ้นตามความนิยมแบบตะวันตกจึงมีรูปแบบใหม่เกิดขึ้น ได้แก่ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการรับรูปแบบละครจากตะวันตกมาดัดแปลงให้เข้ากับสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย ทำให้การละครไทยพัฒนาขึ้นโดยมีกระบวนการแสดงที่แตกต่างไปจากละครไทยที่มีอยู่มาเป็นละครร้องละครพูดและละครสังคีต”

คำสั่ง จงเปลี่ยนคำจากภาษาไม่เป็นทางการต่อไปนี้ ให้เป็นภาษาทางการให้ถูกต้อง

ภาษาไม่เป็นทางการ	ภาษาทางการ
โรงหนัง	
ใบรับรอง	
ใบขับขี่	
แสดมภ์	
ตีตรา	
ผ้าเมี่ยง	
มอไซด์	
รถเมล์	
ตาย	
พูดโกหก	
อ้วก	
งานแต่ง	
งานศพ	
โลงศพ	
ห้องแอร์	

ใบความรู้เรื่อง การเขียนชีวประวัติและอัตชีวประวัติหน่วยที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง การเขียนชีวประวัติ รายวิชาพื้นฐานภาษาไทย
รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓

อัตชีวประวัติ คือประวัติส่วนตัวของผู้เขียนเอง

ชีวประวัติ คือ เรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของบุคคลจริงที่ผู้อื่นเขียนถึง

การเขียนอัตชีวประวัติหรือชีวประวัติ จัดเป็นงานเขียนสารคดีประเภทหนึ่ง คือสารคดีทั่วไป ซึ่งมีเนื้อหา เพื่อให้สาระความบันเทิง เพลิดเพลินควบคู่กันไปสารคดีอัตชีวประวัติและชีวประวัติ เป็นงานเขียนร้อยแก้ว ที่กล่าวถึงเรื่องราวและพฤติกรรมของบุคคลที่น่าสนใจ โดยใช้ศิลปะการเรียบเรียง เพื่อให้บทเรียนชีวิตแก่ผู้อ่าน

ลักษณะของสารคดีอัตชีวประวัติและชีวประวัติ จะต้องเป็นเรื่องราวของบุคคลจริง ๆ ที่น่าสนใจ น่าศึกษา แสดงเรื่องราวความเป็นมา ความสำเร็จและความล้มเหลวในชีวิต มีผลงานที่น่าสนใจ ที่เป็นประโยชน์ และคนรุ่นหลังนำมาเป็นแนวทางได้ ผู้เขียนต้องมีความเป็นกลาง มีคุณธรรมและต้องใช้ศิลปะในการเขียนที่ดี น่าอ่าน เข้าใจง่ายและเร้าความสนใจของผู้อ่าน

ประเภทของชีวประวัติและอัตชีวประวัติ

๑. ชีวประวัติแบบจำลองลักษณะ คือ การเขียนที่เน้นการอธิบายรูปร่าง ความคิด รสนิยม อุปนิสัย อย่างตรงไปตรงมาของเจ้าของประวัติ โดยใช้ภาษาที่สละสลวย

๒. ชีวประวัติแบบสดุดี คือ การเขียนชีวประวัติที่มุ่งสรรเสริญบุคคลของเจ้าของประวัติ กล่าวถึงเฉพาะด้านที่ดีควรยกย่องเพียงอย่างเดียว มีความคล้ายคลึงกับวรรณคดีเฉลิมพระเกียรติสมัยโบราณ

๓. ชีวประวัติแบบรอบวง คือ การเขียนชีวประวัติที่มุ่งให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง แต่เสนอข้อเท็จจริงมากกว่าการสรรเสริญเยินยอ

๔. ชีวประวัติแบบประเมินค่า คือ การเขียนถึงบุคคลที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเน้นที่ผลงานของบุคคลว่าเขาทำอะไรประสบความสำเร็จอย่างไรและมีแนวโน้มอย่างไรในอนาคต

๕. อัตชีวประวัติ คือ การที่ผู้เขียนเล่าประวัติของตนเอง อาจเล่าโดยตรงหรือเล่าในเชิงบันทึก และแสดงประวัติของตนลงไป

แนวทางการเขียน

๑. ไม่ควรมุ่งเพียงเพื่อจะบอกว่าเป็นบุคคลใด แต่ควรชี้ให้เห็นว่าเขาเป็นคนอย่างไร ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

๒. เขียนด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอคติ

๓. เขียนจากเรื่องของคนที่มีตัวตนจริง ที่มีอายุยืนยาวพอสมควรหรือเกินครึ่งหนึ่งของชีวิตของเขา หรือบุคคลที่เสียชีวิตแล้ว เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงไม่ใช่เรื่องของบุคคลสมมติ

๔. เขียนประวัติบุคคลที่น่าสนใจ เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตที่ดี ทั้งที่ประสบความสำเร็จและ

ล้มเหลว เพื่อให้ข้อคิดเตือนใจผู้อ่าน

๕. ไม่ควรเขียนด้วยสำนวน หรือโวหารที่ยกยอเกินควร ในการเขียนชีวประวัติ ผู้เขียนจำเป็นต้องศึกษาค้นคว้า หาข้อมูล ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับประวัติของบุคคลนั้นอย่างถ่องแท้ในเรื่องต่าง ๆ และเลือกนำเสนอข้อมูลให้เหมาะสม มีความน่าสนใจที่สุด

ตัวอย่างการเขียน “ชีวประวัติ”

มนัส โอภากุล... ช่างป่าต้น คนสุพรรณ

ต้องถือว่าช่วงต้นศักราชใหม่นี้ คนไทยโดยเฉพาะชาวสุพรรณบุรีมีเรื่องให้ภูมิใจสองเรื่องด้วยกัน เรื่องแรกตลาดร้อยปีสามชุก ได้รับรางวัลอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมระดับดี (Award of Merit) ในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกปี ๒๕๕๒ จากองค์การศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) โดยนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีเป็นตัวแทนชาวชุมชนสามชุกและตลาดเก่าร้อยปีรับมอบรางวัล เมื่อวันที่ ๑๑ ธ.ค. ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา

ส่วนเรื่องที่สอง สมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทยได้ประกาศเกียรติคุณและมอบโล่รางวัลนราธิป ประจำปี ๒๕๕๒ ให้แก่ มนัส โอภากุล ซึ่งได้มีการจัดพิธีมอบรางวัลกันไปแล้วใน วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ที่ผ่านมา ณ ห้องประชุมใหญ่ หอสมุดแห่งชาติ ท่าवासกรี

มนัส โอภากุล เป็นชาวสุพรรณโดยกำเนิด นักปราชญ์ในด้านพระเครื่องเมืองสุพรรณฯ นักประวัติศาสตร์ท้องถิ่นผู้ทุ่มเทกำลังกายใจศึกษาค้นคว้าพลิกอิฐพลิกหินที่ละก้อน พิเคราะห์เรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เมืองสุพรรณด้วยตัวเอง จนสามารถโต้แย้ง ท้วงติง ข้อมูลในส่วนคลาดเคลื่อนบิดเบือนจากความเป็นจริงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์เมืองสุพรรณได้อย่างมีเหตุมีผล และเป็นที่ยอมรับของนักประวัติศาสตร์จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ

ชื่อ ‘มนัส โอภากุล’ อาจไม่เป็นที่รู้จักสำหรับคนหนุ่มสาวในยุคนี้ เพราะส่วนมากจะไปค้นหาเกี่ยวกับนามลูกชายผู้โด่งดังเป็น ขุนพลเพลงเพื่อชีวิต ‘ยืนยง โอภากุล’ หรือ แอ๊ด คาราบาว เสียมากกว่า แต่ถ้าเอาชื่อเดียวกันนี้ไปถามกลุ่มนักสะสมพระเครื่อง โดยเฉพาะพระเครื่องเมืองสุพรรณ และนักประวัติศาสตร์ ย่อมไม่มีใครไม่รู้จัก ครุมนัส เป็นแน่

จากผลงานเขียนเจาะลึกเรื่องราวเมืองสุพรรณ อาทิ ประวัติศาสตร์เมืองสุพรรณ, พระผงสุพรรณ, พระกรุเมืองสุพรรณ, อุโมงค์กับพระพุทธรูปทวดเขาศิลักๆ, ศิลปะพระบูชาแห่งเมืองสยาม ฉบับพุทธศิลป์แห่งสยาม ฯลฯ ย่อมเป็นเครื่องการันตีภูมิรู้ระดับเขียนแห่งเขียนได้เป็นอย่างดี

ครุมนัส โอภากุล นอกเหนือจากเขียนตำราเกี่ยวกับ พระเครื่องเมืองสุพรรณ เขียนคอลัมน์ประจำให้กับนิตยสารแนวพระเครื่องหลายฉบับ เขียนบทความเชิงวิชาการแล้ว ก่อนหน้านี้นักเขียนเคยเป็นนกกน้อยในไร่ส้ม ทำหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ในชื่อหนังสือพิมพ์คนสุพรรณ

นอกเหนือจากด้านงานเขียนซึ่งครุมนัสได้สำแดงให้ปัญญาชนได้ประจักษ์ถึงขีดความสามารถแล้ว ในอดีตครุมนัสยังเป็นนักกีฬาที่ฝึกฝนจนเชี่ยวชาญกีฬาหลายประเภท โดยเฉพาะบาสเกตบอลเคยสร้างชื่อเสียง

โด่งดังระดับประเทศมาแล้ว จากการเป็นนักกีฬาทีมบาสเกตบอลชายทีมป่วยฟัง (อินทรีบิน) ของโรงเรียนเผยอิง
อิง ครอบแชมป์ชนะเลิศหลายสมัยติดต่อกัน กระทั่งหนังสือพิมพ์จีนให้ฉายาว่า ๕ เสือ

หันมาดูทางด้านดนตรี ครูมนัส โอภากุล เคยก่อตั้งวงดนตรีสากลในชื่อ มนัสและสหาย ซึ่งถือได้ว่าเป็นวงดนตรีสากลวงแรกของจังหวัดสุพรรณขณะนั้น ก่อนเปลี่ยนชื่อวงเป็น ช.ส.พ. ในเวลาต่อมาและด้วยการทำหน้าที่หัวหน้าวง ช.ส.พ. นี้เอง ทำให้ครูมนัสได้มีโอกาสเล่นดนตรีหน้าพระที่นั่ง ในคราวที่ในหลวงเสด็จเพื่อทรงเปิดเขื่อนชลมารคพิจารณา พร้อมทั้งเสด็จเยือนโครงการชลประทานโพธิ์พระยา อำเภอเมืองสุพรรณบุรี พ.ศ. ๒๔๘๗

จากความสามารถด้านดนตรีสากลจนสร้างสามารถก่อตั้งวงเอง ได้กลายเป็นเบ้าหลอมให้ลูกชายคนสุดท้อง ยืนยง โอภากุล ประพิมภ์ประพายเจริญรอยตาม รวมทั้งได้รับการสนับสนุนจากบิดาให้รักหลงใหลในมนต์เพลงเสียงดนตรีตั้งแต่วัยเด็ก จนประสบความสำเร็จพัฒนาตนเป็นหัวหน้าวงดนตรียิ่งใหญ่ของประเทศ ตัวอย่างการเขียน “อัตชีวประวัติ”

ฉันชื่อ นางสาวนิตติมา แดงสกล ชื่อเล่น เอิร์น เกิดวันเสาร์ ที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ ปัจจุบันอายุ ๒๓ ปี ชอบการ์ตูนโดเรม่อน แต่จะชอบสีชมพู เพราะทำให้ฉันรู้สึกนุ่มนวลอ่อนหวาน อบอุ่นและมีพลังอาหารโปรดของฉัน คือ ส้มตำ ไก่ย่าง ข้าวเหนียวหมูปิ้ง ฉันเกิดที่สถานีอนามัยรั้ว ร.จ. ชุมพร (แรกเกิดฉันมีน้ำหนัก ๓ กิโลกรัม ๒ ขีด) มีพี่น้องทั้งหมด ๒ คน รวมทั้งตัวฉันเองและพี่ชาย ๑ คน พี่ชายของฉันห่างกับฉัน ๕ ปี ชื่อ นายวัชพงษ์ แดงสกล อายุ ๒๘ ปี พี่ชายได้แต่งงานมีลูกชาย ๑ คน ฉันจึงรักหลานชายคนแรกของครอบครัวฉันมาก ส่วนพ่อของฉันชื่อ นายอ้วนเลี้ยง แดงสกล อายุ ๔๘ ปี แม่ของฉันชื่อ นางละเอียด แดงสกล อายุ ๔๘ ปี

ครอบครัวของฉันประกอบอาชีพ เกษตรกรรม ทำเกี่ยวกับสวนปาล์มและสวนยาง ในสภาพครอบครัวของฉันอยู่กับอย่างอบอุ่น รักใคร่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทุก ๆ คนจะคอยเอาใจใส่กัน จะคอยเป็นห่วงกันอยู่เสมอ แต่นิสัยส่วนตัวของฉันจะเป็นเด็กค่อนข้างเอาแต่ใจตัวเอง ซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็ก ทุกคนในบ้านจึงตามใจตลอด จนติดเป็นนิสัย อยากรู้ได้อะไรก็ต้องได้เสมอ ฉันจะสนิทกับแม่มาก ปรึกษาพูดคุยกับแม่ได้ทุก ๆ เรื่อง แม่จะสอน และให้ข้อคิดอยู่เสมอ

ต่อมาฉันได้เริ่มเข้าศึกษาที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจากนั้นก็เข้าศึกษาต่ออนุบาลที่โรงเรียนบ้านหาดในซึ่งตอนนั้นฉันยังจำได้พอเข้าอนุบาลวันแรก ฉันร้องตามแม่มากทั้งวันจนแม่มารับกลับบ้านตอนเย็นเข้ามาก็ต้องสะพายกระเป๋าไปสีชมพูกับปิ่นโตและกระบอกน้ำสีชมพูทั้งหมด ไปโรงเรียนจะมีพ่อคอย รับ-ส่ง อยู่ตลอด กิจกรรมการเรียนการสอนส่วนมากครูจะให้ปิ่นดินน้ำมัน ระบายสี หัดเขียน ก-ฮ ฟังครูเล่านิทานก่อนนอน ออกกำลังกายในตอนเช้าหลังจากเข้าแถวเสร็จ ตื่นนม พอบ่ายสามโมงครึ่งก็นั่งรอพ่อมารับ พอเห็นของเล่นที่อยากได้ก็จะบอกพ่อกับแม่ซื้อให้ ถ้าไม่ซื้อให้ก็จะร้องไห้ ตะโกน เสียงดัง จนกว่าพ่อกับแม่จะซื้อให้ เป็นต้น

พออายุย่างเข้า ๗ ขวบได้เข้าศึกษาต่อในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนเดิมเนื่องจากใกล้บ้าน และฉันได้สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ในช่วงเด็กฉันจะชอบเขียนคัดลายมือ เขียนเรียงความในวัน พ่อและวันแม่ และเป็นตัวแทนของห้องเรียนอยู่เสมอ บางครั้งก็ได้เป็นตัวแทนโรงเรียนไปแข่งขันคัดลายมือ ปั่นดินน้ำมัน ได้ที่ ๑ และ ได้ที่ ๒ ช่วงเวลาอยู่ที่โรงเรียนก็จะเล่นกับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนานจนได้บาดเจ็บ กลับบ้านอยู่ทุกวัน ส่วนมากจะเป็นที่หัวเข่าขาทั้ง ๒ ข้าง ใกล้จะสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ เป็น ช่วงที่ต้องสอบเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ฉันและเพื่อนๆ ได้ไปสอบโรงเรียนประจำจังหวัดชุมพรและ โรงเรียนในตัวเมือง ทั้งสอบและหีบฉลากแต่ก็ไม่ได้ ฉันรู้สึกเสียใจมาก แต่พอกับแม่คอยอยู่ข้างๆ และปลอบใจฉันเสมอ ฉันจึงตัดสินใจไปสมัครเรียนโรงเรียนใกล้ๆ บ้าน คือ โรงเรียนท่าข้ามวิทยา สอบเลือกห้องฉันได้ อยู่ห้อง ๓ รุ่น ฉันมีทั้งหมด ๕ ห้องเรียน พ่อจึงบอกให้ตั้งใจเรียนให้มากกว่านี้ ถ้าขอะไรก็จะตามใจเสมอ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ฉันได้เรียนห้อง ๓ และพยายามตั้งใจเรียนและขยันให้มากกว่าเดิม

ใกล้จะสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ พ่อจึงให้ฉันไปสมัครสอบโรงเรียนประจำจังหวัดชุมพร เพื่อศึกษาต่อชั้นมัธยมตอนปลาย พ่ออยากให้ฉันเรียนสายสามัญ แต่ตอนนั้นฉันเริ่มมีความรู้สึกไม่ ๖๘๖ อยาก เรียนสายสามัญจึงเลือกไปศึกษาต่อสายอาชีพ ได้ศึกษาที่วิทยาลัยเทคนิคชุมพร เขต ๑ เรียนแผนกการขาย และการตลาด ทำให้พ่อไม่พอใจอย่างมาก แต่ทำอะไรไม่ได้เพราะฉันไม่อยากไปเรียนสายสามัญ เพราะฉันคิด แคว่มาเรียนสายอาชีพจะสบายเข้าออกได้ตลอดเวลา

เมื่อได้เข้ามาศึกษาต่อระดับ ปวช. แล้วก็ไม่ได้สบายอย่างที่คิด เพราะทุก ๆ โรงเรียนก็จะมีระเบียบ และวินัยที่แตกต่างกัน ฉันสามารถไ้ผมยาวได้แต่ต้องมัดผมให้เรียบร้อย ทุก ๆ เดือนครูก็จะตรวจผมเช่นเดิม ฉันโดนครูตัดผมแทบทุกครั้ง เพราะครูจะให้ปล่อยผมลงมาซึ่งฉันได้ขอยผมมาตลอด พอเรียนอยู่ ปวช. ๓ ภาคเรียนที่ ๑ ฉันต้องออกไปฝึกงานตามสถานประกอบการ

ฉันได้ไปฝึกที่ร้าน ๗-๑๑ วันแรกที่ได้ฝึกงานทำให้ฉันต้องร้องไห้เพราะทั้งเหนื่อยและผู้จัดการพูดจา แร้ง แต่พอผ่านไป ๒-๓ วันฉันเริ่มรู้งานและนิสัยใจคอผู้จัดการและพี่ๆ ร่วมงานจริง ๆ แล้วมันก็ได้เหนื่อย มาก ผู้จัดการก็ใจดีแต่เขาเป็นคนพูดจาเสียงดัง ฉันก็อดทนและทำงานผ่าน อีกอย่างฉันยังได้เงินเดือนทุก ๆ เดือน จนฝึกงานเสร็จ มันเป็นเงินจำนวนหนึ่งฉันภูมิใจมากที่ตัวเองทำได้ จึงนำเงินทั้งหมดให้แม่ แม่จึงพาฉัน ไปซื้อสร้อยคอ ฉันจึงเก็บและรักษาไว้จนปัจจุบัน

ต่อมาฉันใกล้จะสำเร็จการศึกษาในระดับ ปวช. พ่อจึงพูดว่าอยากให้เรียนหมอหรือครู ได้ทำงาน ข้าราชการ ฉันจึงลองสมัครสอบครูที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแต่ไม่ได้ จึงมาสอบที่มหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนดุสิต ฉันสอบได้ จึงทำให้พ่อกับแม่ภูมิใจแล้วหนึ่งขั้น ฉันจึงตัดสินใจมาศึกษาคณะครุศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนดุสิต

สิ่งที่น่าภาคภูมิใจของฉันทือ ฉันได้มีประสบการณ์การทำงานตอนสมัยเรียน ปวช. ๓ ทำให้เป็นความทรงจำที่ดีและฝึกให้ฉันทนอดทน แต่ในตอนนี้ฉันรู้สึกภูมิใจและปลื้มใจมากที่ได้มาเรียนคณะครุศาสตร์ เอกการประถมศึกษาเป็นรุ่นแรกของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ฉันจะพยายามทำตัวอย่างที่ดีให้กับรุ่นน้อง ๆ รุ่นต่อ ๆ ไป การที่ฉันเรียนครูทำให้พ่อกับแม่ภูมิใจในตัวฉันแล้วหนึ่งขั้น ฉันจึงพยายามเรียนให้จบเพื่อไปปริญญาไปฝากพ่อกับแม่จะได้ดีใจและยิ่งภูมิใจในตัวฉันมากขึ้น

ข้อมูลเบื้องต้น : เนื้อเรื่อง

รู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้ : หนังสั้นเรื่องนี้ดีหรือไม่ดี ชอบหรือไม่
เพราะเหตุใด

ข้อเสีย ข้อบกพร่อง ปัญหาอุปสรรคของเรื่อง

จุดเด่นของเรื่อง การนำไปใช้ประโยชน์

สามารถนำไปต่อยอดเป็นผลงานชิ้นใหม่ได้อย่างไร

ข้อคิด บทเรียนที่ได้รับ

ใบงาน เรื่อง การวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องจากการฟังและดู

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒

ภารกิจที่ ๑ วิเคราะห์วิจารณ์เรื่องสั้น ครูผู้สอนด้วยหัวใจ (From the Heart)

วิเคราะห์เนื้อเรื่อง

๑. เนื้อเรื่อง ครูผู้สอนด้วยหัวใจ (From the Heart)

.....
.....

๒. ปมปัญหาของเรื่องคืออะไร

.....
.....

๓. เรื่องนี้ต้องการสื่ออะไรกับผู้ชม

.....
.....

วิจารณ์เรื่อง

๔. นักเรียนชมเรื่อง ครูผู้สอนด้วยหัวใจ (From the Heart) รู้สึกอย่างไร

.....
.....

๕. หากนักเรียนมีเพื่อนแบบเขาวนักเรียนจะทำอย่างไร

.....
.....

๖. นักเรียนคิดว่าสื่อนี้ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....
.....

ภารกิจที่ ๒ วิเคราะห์วิจารณ์บทเพลง..... ขับร้องโดย.....

วิเคราะห์เนื้อเพลง

๑. เนื้อหาของเพลงกล่าวถึงอะไร

.....
.....

๒. เนื้อเพลงต้องการให้ข้อคิดแก่ผู้ฟัง

.....
.....

๓. การใช้ภาษาเป็นอย่างไร

.....
.....

๔. บทเพลงนี้สะท้อนสังคมอย่างไร

.....
.....

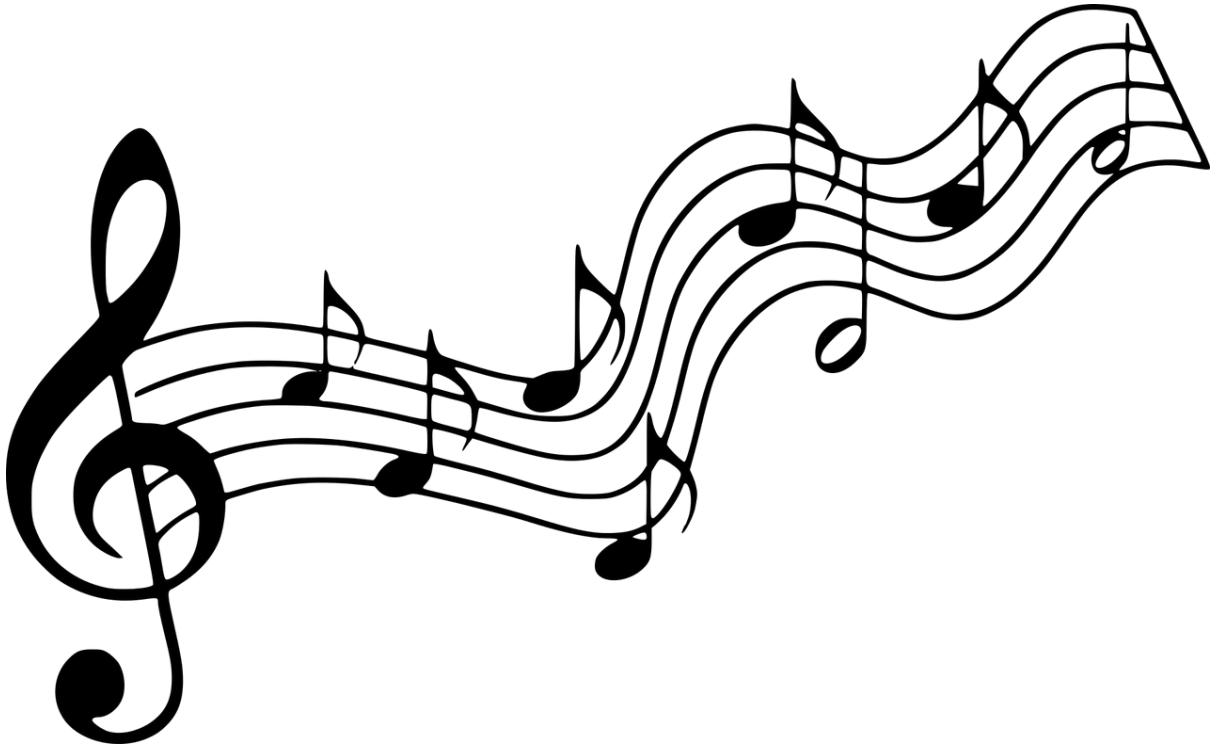
วิจารณ์เพลง

๕. บทเพลงมีความไพเราะหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....
.....

๖. บทเพลงนี้เหมาะสำหรับมอบให้ใคร เพราะเหตุใด

.....
.....

ใบงาน เรื่อง การวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องจากการฟังและดู

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒

เพลง: แกมน้องนางนั้นแดงกว่าใคร

ศิลปิน: เขียนไขและวานิช

วอนให้ลมช่วยพัดหัวใจที่ลอยไป	จากดินแดนถิ่นเหนือที่ไกลแสนไกล
สุดขอบฟ้าที่ไกลแสนไกลล่องลอยไป	วอนให้ลมช่วยพัดหัวใจที่ไปให้
ถึง	
ฝากดวงใจที่ลอยล่องไปบนนภา	สุดขอบฟ้าหัวใจที่จะไปถึง
ได้สบตาแค่เพียงครั้งหนึ่ง	หัวใจที่แทบติดตริ้ง
เพื่อรำพึงรำพันถึงแม่นวลน้อง	แกมน้องนางนั้นแดงกว่าใคร
ใจที่จมแทบพสุธา	ดวงฤทัยหรือดวงแก้วตา
ดูจดวงดาราดวงดาวดวงไหน	วอนให้ชายทุกคนเดินผ่าน
วอนให้ใจน้องไม่มีใคร	วอนให้ลมพัดพาหัวใจที่ไปถึง
ฝากดวงใจที่ลอยล่องไปบนนภา	สุดขอบฟ้าหัวใจที่จะไปถึง
ได้สบตาแค่เพียงครั้งหนึ่ง	หัวใจที่แทบติดตริ้ง
เพื่อรำพึงรำพันถึงแม่นวลน้อง	ฝากดวงใจที่ลอยล่องไปบนนภา
สุดขอบฟ้าหัวใจที่จะไปถึง	ได้สบตาแค่เพียงครั้งหนึ่ง
หัวใจที่แทบติดตริ้ง	เพื่อรำพึงรำพันถึงแม่นวลน้อง
แกมน้องนางนั้นแดงกว่าใคร	ใจที่จมแทบพสุธา
ดวงฤทัยหรือดวงแก้วตา	ดูจดวงดาราดวงดาวดวงไหน
วอนให้ชายทุกคนเดินผ่าน	วอนให้ใจน้องไม่มีใคร
วอนให้ลมพัดพาหัวใจที่ไปถึง	ฝากดวงใจที่ลอยล่องไปบนนภา
สุดขอบฟ้าหัวใจที่จะไปถึง	ได้สบตาแค่เพียงครั้งหนึ่ง
หัวใจที่แทบติดตริ้ง	เพื่อรำพึงรำพันถึงแม่นวลน้อง
แกมน้องนางนั้นแดงกว่าใคร	ใจที่จมแทบพสุธา
ดวงฤทัยหรือดวงแก้วตา	ดูจดวงดาราดวงดาวดวงไหน
วอนให้ชายทุกคนเดินผ่าน	วอนให้ใจน้องไม่มีใคร
วอนให้ลมพัดพาหัวใจที่ไปถึง	

ใบงาน เรื่อง การวิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องจากการฟังและดู

หน่วยการเรียนรู้ที่ ๕ ภูมิใจในถิ่นตน รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท ๒๓๑๐๒

เพลง: ตราบฐิติดิน

ศิลปิน: ปู่จ๋าน ลองไมค์

มีให้แค่เท่านี้มีเพียงแค่นี้
มีให้เพียงนิดน้อยแต่ให้ไปเกินร้อย
ไม่มีรถเก๋งแอร์เย็นอย่างใครเขา
พี่ไร้น้ำตาในสังคมไฮโซ
อยู่กับฉันได้ไหมให้แกเฒ่าเป็นตายาย
อยู่เคียงคู่กันแบบนี้ให้ร่วงโรยเป็นฐิติ
ฝังร่างไปพร้อมกันฝังร่างไปพร้อมกัน
ถึงไร่ศกาศักดินาใดถึงชนชั้นล่างแค่ประชาไทย

ไม่มีมากมายดังใครเขามี
ไม่มีเงินตรามงกุฎชฎาแม่เนื้อกลอย
มีไม้ตีเอ็กซ์ท่อดังและคันเก่า
และจะเจอพี่ได้ก็แค่วงไฮโล
ในบั้นปลายสุดท้ายของดวงชีวิต
กลับสู่ธรณีฝังร่างนี้ไปพร้อมกัน
มีเธออยู่กับฉันสูงานในทุกวัน
คนเรารักกันอยู่ที่ใจเงินทองหาได้มันก็

สูญไป

เราจะรักกันจนแก่เฒ่าไม่ใช่รักกันไว้แค่อะไร...
บางที่รักกันเพราะว่าหล่อสวย
ผู้หญิงบางคนรักผัวรวย
ขอบคุณเธอที่รักถึงแม้ไม่มีอะไร
อยู่กับฉันได้ไหมให้แกเฒ่าเป็นตายาย
อยู่เคียงคู่กันแบบนี้ให้ร่วงโรยเป็นฐิติ
ฝังร่างไปพร้อมกันฝังร่างไปพร้อมกัน
เริ่มจากเราสองมันเริ่มจากคนสองคน
ชะตาฟ้าลิขิตหรือจะสู้มานะคน
อดทนอีกนิดรับพินิจไปติดจ๊าน
ถึงพี่จะจนแต่พี่ก็ทนไม่เคยอาย
อยู่กับฉันได้ไหมให้แกเฒ่าเป็นตายาย
อยู่เคียงคู่กันแบบนี้ให้ร่วงโรยเป็นฐิติ
ฝังร่างไปพร้อมกันฝังร่างไปพร้อมกัน

บางคู่รักกันไว้แค่เอาบางคนรักกันหวังอั้งเปา
บางคู่รักกันเพราะว่าดีหมวย
กะเทยรักผู้ชายเพราะหัว
ถึงมีแต่ตัวกับหัวใจจะอยู่ไปจนวันตาย
ในบั้นปลายสุดท้ายของดวงชีวิต
กลับสู่ธรณีฝังร่างนี้ไปพร้อมกัน
มีเธออยู่กับฉันสูงานในทุกวัน
มีกามเทพสองตนละแผลงศรอยู่สองคม
เราอยู่กะฉันและร่วมฝันละให้ชนะความจน
ปู่จ๋านคนนี้ไม่ใช่ข้าราชการ
จะรักแม่ยอดหญิงไม่ทอดทิ้งจนวันตาย
ในบั้นปลายสุดท้ายของดวงชีวิต
กลับสู่ธรณีฝังร่างนี้ไปพร้อมกัน
ฝังร่างไปพร้อมกันฝังร่างไปพร้อมกัน